

Raad van State
afdeling Wetgeving

Advies 69.258/3 van 19 mei 2021 over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot erkenning van MIA-infrastructuurwerken als specifieke situatie inzake experimentregelgeving en regelluwe zone voor het wegwerken van verkeersonveilige situaties en de verbetering van fietsinfrastructuur’

Op 19 april 2021 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot erkenning van MIA-infrastructuurwerken als specifieke situatie inzake experimentregelgeving en regelluwe zone voor het wegwerken van verkeersonveilige situaties en de verbetering van fietsinfrastructuur’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 11 mei 2021. De kamer was samengesteld uit Wilfried Van Vaerenbergh, kamervoorzitter, Jeroen Van Nieuwenhove en Koen Muylle, staatsraden, Jan Velaers en Bruno Peeters, assessoren, en Astrid Truyens, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Dries Van Eeckhoutte, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 19 mei 2021.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

Strekking van het ontwerp

2. In artikel III.119, eerste lid, van het Bestuursdecreet van 7 december 2018 wordt de Vlaamse Regering (hierna: de regering) gemachtigd om experimentregelgeving en regelluwe zones in te voeren voor een specifieke ruimte of een specifieke doelgroep, of in een specifieke situatie.

Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt ertoe om met toepassing van die bepaling in een tijdelijk project te voorzien ten einde de procedures en werkwijzen voor MIA(1)-infrastructuurwerken, zijnde werken in het Vlaamse Gewest die betrekking hebben op de optimalisering van fietspaden(netwerken) of op veiligheidsbevorderende maatregelen ten aanzien van gewestwegen en eventueel aansluitende gemeentewegen (artikel 1, 2°, van het voorontwerp), te optimaliseren (artikel 2). Het tijdelijk project heeft een looptijd van drie jaar (artikel 3). Voor MIA-infrastructuurwerken mag worden afgeweken van de projectmethodologie bepaald in de artikelen 1 tot 17 van het besluit van de Vlaamse Regering van 6 september 2019 ‘tot bepaling van de nadere regels over de projectmethodologie en de projectstuurgroep in het kader van de basisbereikbaarheid’ (artikel 4).

De lokale besturen kunnen worden belast met de uitvoering van MIA—infrastructuurwerken ten aanzien van gewestwegen (artikel 5) en met het beheer van gewestwegen en hun aanhorigheden (artikel 7) en ze kunnen zelf de regering belasten met de onteigening van de onroerende goederen of zakelijke rechten die nodig zijn voor de gemeentelijke infrastructuur (artikel 6).

Het Vlaamse Gewest en de lokale besturen worden gemachtigd om deel te nemen aan vaststellingsovereenkomsten als vermeld in artikel 2044 van het (oude) Burgerlijk Wetboek (artikel 8) en dit in zowel de bestuurlijke als de gerechtelijke fase van een onteigeningsprocedure (artikel 9).

Ten slotte wordt de minister van Mobiliteit en Openbare Werken gemachtigd om een expertenpanel op te richten dat belast is met de opvolging en de evaluatie van het tijdelijke project (artikel 10), wordt de inwerkingtreding van het te nemen besluit geregeld en wordt bepaald wanneer het buiten werking treedt (artikel 11).

Bevoegdheid

3.1.1. Naar luid van artikel 8, § 1, eerste lid, van het ontwerp, zijn het Vlaamse Gewest en de lokale besturen gemachtigd om deel te nemen aan vaststellingsovereenkomsten als vermeld in artikel 2044 van het (oude) Burgerlijk Wetboek. Die bepaling houdt, wat de lokale besturen betreft, een afwijking in van artikel 2045 van het oude Burgerlijk Wetboek, waarin wordt bepaald dat de gemeenten en de openbare instellingen geen dading kunnen aangaan dan met de machtiging voorgeschreven bij artikel 49 van de organieke wet van 10 maart 1925 ‘tot regeling van de openbare onderstand’.

Die regeling behoort tot de (residuaire) bevoegdheid van de federale overheid.

3.1.2. Artikel 8, § 2, van het ontwerp voorziet in de bevoegdheid van de vrederechter om kennis te nemen van vorderingen tot onverbindendverklaring van de derdenbeslissing. In artikel 9 wordt de griffier van de vrederechter de opdracht gegeven om de partijen, vanaf de ontvangst van de dagvaarding, te informeren over de mogelijkheid om de vergoeding verbonden aan verwervingen genoodzaakt door MIA-infrastructuurwerken te laten bepalen bij wijze van bindende derdenbeslissing.

Volgens de vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof behoren de omschrijving van de bevoegdheden van de rechtscolleges en het vaststellen van procedureregels voor de rechtscolleges tot de principiële bevoegdheid van de federale wetgever.(2)

3.2.1. Bijgevolg moet voor beide voormelde regelingen een beroep kunnen worden gedaan op de impliciete bevoegdheden (artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 'tot hervorming der instellingen').

3.2.2. Ook al heeft de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State gesteld dat de Vlaamse Regering een beroep kan doen op de impliciete bevoegdheden zonder dat daartoe een uitdrukkelijke machtiging van de decreetgever voorligt,⁽³⁾ volgens het Grondwettelijk Hof komt in een door de Grondwet aan de wetgever voorbehouden aangelegenheid, zoals de regeling van de bevoegdheid van de rechtscollèges er een is, de uitoefening van de impliciete bevoegdheden in beginsel toe aan de decreetgever, die in voorkomend geval daaromtrent een machtiging aan de gemeenschaps- of gewestregering verleent.⁽⁴⁾

3.2.3. In dit geval kan worden aangenomen dat een dergelijke machtiging voorhanden is. In artikel III.121, § 1, van het Bestuursdecreet van 7 december 2018 wordt immers bepaald dat de experimentregelgeving of regelluwe zone kan afwijken van decretale en *wettelijke* bepalingen als die afwijking noodzakelijk is om de doelstelling ervan te verwezenlijken. De decreetgever heeft hiermee de Vlaamse Regering dezelfde mogelijkheden willen geven als die waarover hijzelf beschikt, dus met inbegrip van de mogelijkheid om een beroep te doen op de impliciete bevoegdheden.

Hiertoe is evenwel vereist dat kan worden aangetoond dat zulks noodzakelijk kan worden geacht voor de uitoefening van de eigen bevoegdheid, de aangelegenheid zich tot een gedifferentieerde regeling leent en de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is.

3.3.1. In het verslag aan de Vlaamse Regering wordt omtrent de bevoegdheidstoewijzing aan de vrederechter het volgende gesteld:

“Aangezien de vrederechter belast is met het contentieux inzake onteigeningen in ruime zin, is het in het kader van een leesbare procesorganisatie wenselijk om deze te belasten met voormeld toezicht. Aangezien het zwaartepunt van de geregelde aangelegenheid berust bij het Vlaamse Gewest (vanuit de bevoegdheid inzake het wegenrecht en het daarmee verbonden onteigeningsrecht) en gegeven de principiële bevoegdheid van de vrederechter inzake onteigeningen in ruime zin, is de weerslag op het justitiële domein (principiële federale bevoegdheid) slechts marginaal, zodanig dat hier verwezen kan worden naar de impliciete bevoegdheden als vermeld in artikel 10 B.W.H.I. Deze toewijzing aan het vredegerecht is uit haar aard een decretale bevoegdheid, die dan ook bij decreet zal moeten worden bekrachtigd. Gegeven de principiële rol van de vrederechter bij onteigeningen, hetgeen de deskundigheid waarborgt, grijpt deze regeling niet in op rechten van burgers, Europeesrechtelijke aspecten of de bescherming van het leefmilieu.”

Gelet hierop kan worden aangenomen dat voor die regeling voldaan is aan de voormelde voorwaarden om een beroep te doen op de impliciete bevoegdheden. Wel zal, zoals de gemachtigde erkende, artikel 8, § 2, van het te nemen besluit moeten worden toegevoegd aan de bepalingen die overeenkomstig artikel 11, tweede lid, ervan binnen de zes maanden vanaf hun goedkeuring moeten worden bekrachtigd bij decreet.

3.3.2. In het verslag aan de Vlaamse Regering wordt echter geen gelijkaardige toelichting gegeven omtrent de opdracht die aan de griffier van de vrederechter wordt gegeven.

Hieromtrent om uitleg gevraagd erkende de gemachtigde dat het beoogde resultaat ook zou kunnen worden bereikt door in een verplichting te voorzien om de in artikel 9, tweede lid, geviseerde informatie op te laten nemen in de door het Vlaamse Gewest of het lokale bestuur betekende dagvaarding of in de onteigeningsbeslissing. Gelet hierop valt sterk te betwijfelen of een beroep op de impliciete bevoegdheden wat dit aspect van de ontworpen regeling betreft als noodzakelijk kan worden beschouwd.

3.3.3. Ook wat de afwijking van artikel 2045 van het Burgerlijk Wetboek betreft, wordt in het verslag aan de Vlaamse Regering een beroep op de impliciete bevoegdheden niet verantwoord.

Ofschoon de noodzaak van die afwijking makkelijk valt in te zien, inzonderheid gelet op de mogelijkheid waarin artikel 6 van het ontwerp voorziet voor de lokale besturen om de regering te belasten met de onteigening van de onroerende goederen of zakelijke rechten die nodig zijn voor de gemeentelijke infrastructuur, moet kunnen worden aangetoond dat ook aan de andere voorwaarden is voldaan om een beroep te kunnen doen op de impliciete bevoegdheden.

Rechtsgrond

4.1.1. Het ontworpen besluit vindt in beginsel rechtsgrond in de artikelen III.119 tot III.122 van het Bestuursdecreet van 7 december 2018. Uit die bepalingen vloeit voort dat de regering experimentregelgeving en regelluwe zones kan invoeren onder de voorwaarden die bepaald zijn in de voormelde artikelen.

Wat de naleving van die voorwaarden betreft, moet het volgende worden opgemerkt.

4.1.2. Uit artikel III.119 van het Bestuursdecreet van 7 december 2018 vloeit voort dat de experimentregelgeving en de regelluwe zones betrekking moeten hebben op een specifieke ruimte of een specifieke doelgroep, of op een specifieke situatie.

In zoverre uit de definitie van het begrip “MIA-infrastructuurwerken” in artikel 1, 2°, van het ontwerp voortvloeit dat de ontworpen regeling werken betreft in het Vlaams Gewest die betrekking hebben op de optimalisering van fietspaden(netwerken) of op veiligheidsbevorderende maatregelen ten aanzien van gewestwegen en eventueel aansluitende gemeentewegen, kan worden aangenomen dat het gaat om een specifieke situatie. Dat is des te meer het geval nu de gemachtigde verklaarde dat die definitie nog verder zou worden gespecificeerd. Hij verklaarde dienaangaande:

“We zullen de tekst en toelichting aanpassen en op elkaar afstemmen als volgt:

MIA-infrastructuurwerken: werken in het Vlaams Gewest die betrekking hebben op:

- a) *de optimalisering van fietspaden(netwerken) door de verbetering van bestaande fietspaden, of door de aanleg van nieuwe fietspaden door het lokaal bestuur;*
- b) *veiligheidsbevorderende maatregelen ten aanzien van bestaande gewestwegen en eventueel aansluitende gemeentewegen met een beperkte ruimtelijke impact, meer bepaald aanpassingen van kruispunten en rotondes, aanpassingen aan op- en afritten, wijzigingen in het wegbeeld zoals het aanbrengen van middenbermen, asverschuivingen, wegversmallingen of verkeersplateaus, wijziging van parkeervakken, of het plaatsen van signalisatie, markeringen en verkeerslichten.*

De geïntegreerde toelichtende tekst dat de fietspaden ‘gemeentelijk’ van aard zijn, wordt vervangen door de bepaling dat het bij nieuwe fietspaden (om het fietsnetwerk te optimaliseren) moet gaan om fietspaden aangelegd door het lokaal bestuur, die zowel betrekking kunnen hebben op ‘eigenlijke’ gemeentelijke fietspaden als op door het lokaal bestuur aan te leggen fietspaden naast bestaande gewestwegen. Dat is duidelijker.”

4.1.3.1. In artikel III.120 van het Bestuursdecreet van 7 december 2018 wordt bepaald dat telkens als de regering experimentregelgeving of regelluwe zones invoert, ze onder meer de tijdsduur en de voorwaarden voor eventuele verlenging of vroegtijdige beëindiging (3°) en de voorwaarden en modaliteiten van een eventuele financiële tegemoetkoming bij de beëindiging (5°) bepaalt.

4.1.3.2. Erop gewezen dat het ontwerp niet in een regeling lijkt te voorzien voor de “voorwaarden voor eventuele verlenging of vroegtijdige beëindiging”, verklaarde de gemachtigde:

“Bij de opmaak van het ontwerp-BVR is er bewust voor gekozen voor een beperkte looptijd van 3 jaar, en dus niet voor de maximumtermijn van 5 jaar (art. III.120, tweede lid, Bestuursdecreet). Deze beperkte termijn [die] wordt voorgesteld houdt verband met de bepaling om een evaluatie te maken van de ‘analyseerbare resultaten’, zoals voorzien in art. 10 van het ontwerp-BVR. Binnen een MIA-traject hebben die resultaten betrekking op interbestuurlijke afspraken cf. art. 5 van het ontwerp-BVR, een onteigening met toepassing van de mogelijkheden in art. 8 van het ontwerp-BVR en of planning en realisaties cf. een geoptimaliseerde projectmethodologie zoals voorzien in art. 4 van het ontwerp-BVR. Deze processen vragen een zekere doorlooptijd om ze te kunnen evalueren; drie jaar is in die context aannemelijk en redelijk. Daarom wordt niet gopteerd voor een eventuele vroegtijdige beëindigingsmogelijkheid.

Deze evaluatie vormt bovendien een noodzakelijk onderdeel van het tijdelijke project en sluit aan bij de experimentele opzet van deze procedure. Art. 10, § 3, tweede lid, 2°, van het ontwerp-BVR schrijft immers voor dat er eventuele aanbevelingen worden geformuleerd over “de manier waarop het tijdelijke project kan worden bestemd”. Er is dus eerst een grondige evaluatie nodig alvorens een nieuw regelgevend initiatief kan worden overwogen.”

Wat de afwezigheid betreft in het ontwerp van een regeling inzake de “voorwaarden en modaliteiten van een eventuele financiële tegemoetkoming bij de beëindiging”, verklaarde de gemachtigde:

“Het Bestuursdecreet legt inderdaad een basis voor een eventuele financiële tegemoetkoming bij beëindiging van een tijdelijk project. Deze financiële tegemoetkoming beoogt tijdelijke projecten waarbij de Vlaamse overheid niet zelf aan het stuur zit en waarbij een beëindiging financiële gevolgen heeft voor de initiatiefnemer. Voor dit experimentele luik van het MIA-project is de Vlaamse overheid zelf de initiatiefnemer, in samenwerking met de lokale besturen. Een eventuele beëindiging heeft geen financiële repercussies, ook niet wat betreft de eigenlijke infrastructuurwerken.”

4.1.3.3. Het strekt tot aanbeveling beide elementen in het verslag aan de regering te verduidelijken.

4.1.4. Overeenkomstig artikel III.121, § 2, van het Bestuursdecreet van 7 december 2018 mogen de afwijkingen van wettelijke of decretale bepalingen geen betrekking hebben op, onder meer, bepalingen die Europese richtlijnen omzetten of Europese verordeningen uitvoeren (4°).

Gevraagd hoe kan worden verantwoord dat, zoals in artikel 4, eerste lid, van het ontwerp wordt bepaald, ook kan worden afgeweken van artikel 7 van het besluit van 6 september 2019, dat in de vaststelling voorziet van het plan of programma waarvoor het plan—MER is opgemaakt, antwoordde de gemachtigde:

“Art. 7 van het BVR van 6 september 2019 regelt de verhouding tussen de startkeuze en plan-MER's/RUP's/project-MER's. Art. 4, eerste lid, van het ontwerp-BVR maakt gerichte afwijkingen mogelijk op de artt. 1-17 van het BVR van 6 september 2019.

Wat betreft een mogelijke afwijking van art. 7. Is het belangrijk te benadrukken dat ‘MIA-infrastructuurwerken’, zoals gedefinieerd (zie ook het antwoord onder nr. 3), kleinschalige werken zijn waarvoor géén plan-MER of RUP nodig is(5). Ze zijn hoogstens project-MER-screeningsplichtig via rubriek 10° van de bijlage III bij het project—MER—besluit (het gaat niet om werken in de zin van rubriek 10° van de bijlage II bij dat besluit, zijnde ‘aanleg van wegen met 4 of meer rijstroken over een lengte van 1km tot 10km, aanleg van wegen met 2 of meer rijstroken over een lengte van 10km of meer, aanleg van verharde wegen die over een ononderbroken lengte van 1km of meer in een bijzonder beschermd gebied gelegen zijn’).

Verder is art. 7 van het BVR van 6 september 2019 een veruitwendiging van de principes in artikel 4.2.3 DABM (plan-MER), de VCRO (uitvoerbaarheid van RUP's) en art. 4.3.4 DABM (project-MER). Deze principes worden uiteraard niet buiten toepassing gesteld. Ons voorstel is om in artikel 4, eerste lid, van het ontwerp-BVR de woorden ‘artikel 1 tot en met 17’ te vervangen door ‘artikel 1 tot en met 6 en artikel 7 tot en met 17’.

In de mate dat de gemachtigde bedoelt om in artikel 4, eerste lid, van het ontwerp de woorden “artikel 1 tot en met 17” te vervangen door “artikelen 1 tot 6 en artikelen 8 tot 17”, kan hiermee worden ingestemd.

4.2. Voor de taken, opdrachten en bevoegdheden van het Agentschap Wegen en Verkeer die voortvloeien uit de artikelen 5, eerste lid, 7, en 10, § 1, tweede lid, 3°, van het ontwerp, kan ook rechtsgrond worden gevonden in artikel 87, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Het eerste streepje in de rubriek “rechtsgronden” van de aanhef van het besluit dient in het licht hiervan te worden aangepast.

Onderzoek van de tekst

Artikel 3

5. In artikel 3, tweede lid, 2°, van het ontwerp wordt bepaald dat overeenkomsten die zijn gesloten onder het tijdelijke project na de looptijd van drie jaar van dat project nog verder uitgevoerd worden overeenkomstig de bepalingen van het te nemen besluit.

De gemachtigde verklaarde omtrent die bepaling evenwel het volgende:

“De ‘overgangsmaatregel’ in art. 3, tweede lid, 2°, van het ontwerp-BVR is ingeschreven t.b.v. projectgebonden en dus uit hun aard tijdelijke samenwerkingsovereenkomsten met lokale besturen, waarbij gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheden voorzien in art. 5 en art. 6, én voor vaststellingsovereenkomsten cf. art. 8, die eveneens een kennelijk uitdovend karakter hebben omdat zij enkel betrekking hebben op het ‘bepalen van de onteigeningsvergoeding’. Deze temporeel geclausuleerde overeenkomsten stroken met het tijdelijk karakter van experimentregelgeving/regelluwe zone.

Bij de overeenkomsten ex art. 7 van het ontwerp-BVR (overdracht beheersbevoegdheden), ligt dat anders. Het maken van afspraken met lokale besturen over beheersbevoegdheden inzake gewestwegen is weliswaar niet ongebruikelijk (zie bv. de samenwerkingsovereenkomsten ‘tussen het Agentschap Wegen en Verkeer en een lokale overheid voor het nethouden van gewestwegen en hun vrijliggende fietspaden’, <https://wegenverkeer.be/sites/default/files/uploads/documenten/MOW-AWV-2013-10bijlagesamenwerkingsovereenkomst.doc>), maar het is inderdaad mogelijk dat art. 3, tweede lid, 2°, jo. art. 7, aanleiding geeft tot een bestendige situatie. Daarom stellen we voor om art. 3, tweede lid, 2°, van het ontwerp-BVR aan te vullen als volgt: ‘, tenzij zij betrekking hebben op aangelegenheden als vermeld in artikel 7.’”

Hiermee kan worden ingestemd.

Artikelen 5 en 6

6.1. Naar luid van artikel 5, eerste lid, van het ontwerp kan het Agentschap Wegen en Verkeer één of meer lokale besturen belasten met de uitvoering van MIA-infrastructuurwerken ten aanzien van gewestwegen.

In het verslag aan de regering wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“In dat kader kunnen vandaag in de schoot van samenwerkingsovereenkomsten in de zin van het decreet van 26 april 2019 betreffende de basisbereikbaarheid reeds regelingen worden getroffen (met bijhorende projectmethodologie). Die mogelijkheid wordt in het kader van het tijdelijke project verruimd, mee rekening houdend met artikel 5.”

Die regeling lijkt dus een afwijking, of minstens een aanvulling, van hetgeen in artikel 30 van het decreet van 26 april 2019 ‘betreffende de basisbereikbaarheid’ wordt bepaald.

6.2. In artikel 6 wordt bepaald dat de lokale besturen de regering kunnen belasten met de onteigening van de onroerende goederen of zakelijke rechten die nodig zijn voor de gemeentelijke infrastructuur.

Een dergelijke regeling, waarbij een lokaal bestuur een opdracht geeft aan de regering, gaat in tegen het concept zelf van ondergeschikte besturen, zoals dat onder meer voortvloeit uit het decreet van 22 december 2017 ‘over het lokaal bestuur’, die hetzij handelen in opdracht van hogere overheden, hetzij het lokaal belang nastreven.

6.3. Gelet hierop zouden ook de artikelen 5, eerste lid, en 6, eerste lid, van het te nemen besluit moeten worden bekrachtigd door de decreetgever.

Artikel 7

7. Naar luid van artikel 7 van het ontwerp kan het Agentschap Wegen en Verkeer lokale besturen belasten met beheersbevoegdheden met betrekking tot gewestwegen en hun aanhorigheden, met uitzondering van autosnelwegen, en dit “in functie van het maken van afspraken over MIA-infrastructuurwerken met lokale besturen”.

De draagwijdte van die machtiging is niet duidelijk. In het verslag aan de regering wordt de indruk gewekt dat die mogelijkheid betrekking heeft op het beheer van gewestwegen nadat de infrastructuurwerken overeenkomstig het te nemen besluit zijn gerealiseerd. De verwijzing naar de MIA-infrastructuurwerken in de ontworpen bepaling suggereert daarentegen dat enkel terwijl die werken aan de gang zijn, het beheer van de gewestwegen in kwestie aan de lokale besturen kunnen worden overgedragen.

Bijgevolg moet de precieze draagwijdte van artikel 7 van het ontwerp worden verduidelijkt.

Artikel 8

8. Naar luid van artikel 8, § 1, vierde lid, van het ontwerp heeft de bindende derdenbeslissing waarin die bepaling voorziet, de juridische kracht van een overeenkomst.

De gemachtigde verklaarde dienaangaande het volgende:

“De tekst van art. 8, § 1, vierde lid, van het ontwerp-BVR is eerder bedoeld als een declaratieve bevestiging – om redenen van duidelijkheid – van het civielrechtelijke beginsel dat de derdenbeslissing kracht van overeenkomst heeft (Antwerpen 25 maart 2015, RW 2015-16, 1416).

De rechtspraak distilleert deze stelling uit de visie dat de bindende derdenbeslissing een concrete toepassing van de vaststellingsovereenkomst uitmaakt.

De rechtsfiguur van de derdenbeslissing vindt bijgevolg haar grondslag in een overeenkomst en zal partijen dus ook binden als een overeenkomst, met name op basis van art. 1134 BW. Zie bv. Luik (14de k.) 22 oktober 2010, DAOR 2010-11, (501) 504; Antwerpen (2de bis k.) 9 november 2005, TBBR 2008-09, 117.

We stellen volgende aanpassing voor: ‘*De bindende derdenbeslissing heeft overeenkomstig artikel 1134 van het Burgerlijk Wetboek de juridische kracht van een overeenkomst.*’

Hiermee kan worden ingestemd, voor zover wordt verwezen naar het oude Burgerlijk Wetboek. Hetzelfde geldt overigens voor de verwijzing in artikel 8, § 1, eerste lid, van het ontwerp.

Artikel 9

9. In artikel 9, tweede lid, van het ontwerp moet worden verwezen naar “artikel 8” (in plaats van “artikel 9”) van het te nemen besluit.

Artikel 11

10.1. In artikel 11, eerste lid, van het ontwerp, moet de datum van inwerkingtreding en uitwerkingtreding van het te nemen besluit nog worden ingevuld.

De gemachtigde verklaarde dienaangaande:

“Er wordt gestreefd naar 1 juli 2021.”

Hiermee kan worden ingestemd, voor zover het besluit tijdig wordt genomen en in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekendgemaakt zodat de rechtzoekende over voldoende tijd beschikt om van de nieuwe regeling kennis te nemen en er zich naar te richten.

10.2. In artikel 11, eerste lid, van het ontwerp moeten de woorden “artikel 4” worden vervangen door “artikel 3”.

In het tweede lid van die bepaling moet, mede gelet op wat hiervoor wordt opgemerkt (opmerkingen 3.3.1 en 6.3) worden verwezen naar de artikelen 5, 6, 8, § 2 en artikel 9, tweede lid, van het te nemen besluit.

De griffier,
Astrid Truyens

De voorzitter,
Wilfried Van Vaerenbergh

Nota's

(1) Uit de rubriek ‘Motivering’ van de aanhef van het ontwerp kan worden opgemaakt dat MIA staat voor “Mobiliteit Innovatief Aanpakken” en dat het gaat om een bestuurlijke aanpak die in het kader van het relanceplan Vlaamse Veerkracht wordt uitgerold binnen het mobiliteitsdomein Mobiliteit en Openbare Werken.

(2) Zie onder meer: GwH 14 juli 1997, nr. 46/97, B.3-B.5; GwH 16 december 1998, nr. 139/98, nr. 3; GwH 1 maart 2001, nr. 27/2001, B.4-B.5; GwH 28 oktober 2004, nr. 168/2004, B.3.3-B.4.2; GwH 24 februari 2011, nr. 29/2011, B.4.4-B.5.2.

(3) RvS 2 april 2019, nr. 244.095, *Belgische Staat*, nr. 23.3: “Hoewel de Vlaamse Regering, zonder daartoe door de decreetgever uitdrukkelijk te zijn gemachtigd, bij de uitvoering van een federale wetsbepaling die een aangelegenheid regelt die thans tot de bevoegdheid van de gewesten behoort, een beroep kan doen op de impliciete bevoegdheden, dient *in casu* te worden vastgesteld dat aan de voorwaarden voor het gebruik van die impliciete bevoegdheden in ieder geval niet is voldaan.”

(4) GwH 30 september 2010, nr. 108/2010, B.6 en B.7.

(5) *Voetnoot van het aangehaalde antwoord van de gemachtigde*: Waarbij geldt dat zulke werken in beginsel vallen onder de regeling van art. 4.4.7, § 2, VCRO, daar zij principieel ressorteren onder art. 3, § 1, eerste lid, 1° en 2°, van het Besluit Handelingen Algemeen Belang van 5 mei 2000.
